

Velta Akmene
Sievs meklēš

Jo vairak gad man nospiež kameš, jo biežak domš aizsprūk apakeļ pe bērndienam, pe ļaudem, kas tabi daudz vecak pa man, bet nu jo sen i viņsaule. Vens no tādē noteikt i vecas Jopjaniš. Liko es domas eraug sev nākam no skol uz mājām pa damb, tā turpat man garem pabrauc viņ. Liels, kaulains vīrs a liel, līk degan. Mugra viņam biezpraķš, gāla, ziem vo vasar, zaķen. Seid viņ briesmīg garas vāgas uz sallam maišel, nepartraukt skaļ mudnams zirg: “Nū – ū -u! Nū – ū -u!” Saucans var dzirdt vairaks versts pirms brauce parādšnes un vel lab laik, ka viņ jo proej aiz daudzem līkmem.

Tas ta nu būt viss, ko es pats a savam acem redzes un savam ausēm dzirdes pa viņ. Cits, ko vel pa viņ zin, i kaukur nejauš saklausts un palics prāta. Daudz tas nav. Vienīg pavisem maziš pastāstiš pa to, kā viņ jaunebsdienas mekles siev. Un notics tas tā.

Pūņ pļavas taisēn pa vid gājs pār robežlīniš, kas nodales vien pagast no otar. Mūsus pļavgabals pederes Jopjaniņam, otars – Ošdāvē. Todien abas gablas ļauds rāvšes a saussien. Pusdienlaika viss sagājš kop, apmetšes uz vien planc un eturšes. Runaš pa šo un to, līdz nonākš pe Janiņ vecpuiseb. Le gan pa to gadgadem runts, un vare liktes, ka nekas apslēpts vais nav palics, tomēr tā tas nebi. Kauč vo tas, kapeic viss uzrunte sievišķbi Janiņam atteikš. Tas bi tāds jaunams, ka te, pļava, kauko pa to izdibant nemaz nebi espējams.

Dāvs klausjes, klausjes sievišķ spriešne, li vais nenocietesun pats a esprauces. Viņpagsta gan tik cimperlig sievišķ neesot, tapeic jamekle tur. Viš pats a tur vart pepalīdz. Tik ne uzreiz. Rudiņpuse, ka dārb būs apdāt un vairak vaļ. Ta aizņemsēs no kaimiņ drošk, ejūgs priekš sov jauna ķēv un....

Šis teicmas visem dikt patīk. Bi tād jušen, ka nu jo Janiņam siev tikpat taka māj. Mierig prāt vare iet akal pe sien.

Li ruden gan tas visem bi no prāt izkūpes. Vienīg Janiņam nē. Ve laps nebi nobirš, ka viņ kād svēden mājnikem pa liel pārsteigam klope pe Oš namdurem. Mugra jauns vadmals praķš, kājas zābak. Šoden tik smuks laiks. Vart šur tur pabraukt. Un vaļ a tagad i. Tā toč bi norunts.

Kād norun? Dāvs nesaprat. To, ka bi pļava kauko teics, vais neatminjes. Beigbeigas tomēr attapas. Neko dart. Jabrauc. Vispirms turpat pe kaimiņem. Tur vel vens skuķš nebi pe vīr izdots. Nupat pausre tik bi izgājs esveitebs mācebs. Briesmīgs dižmuts. Ķiķna un Janiņ viss laik pa vecpapel ven sauca. Ilg viņ tur nekavjes. No pirmem vārdem jo redze, ka tur nekas nesanāks. Brauc uz Doņem. Tie bi liels mājš. Un tur jo nu vismaz kāds piecs gads Līn vens pats šptjes. Uzņēm viņ gods godam. Izrāde lauks un staļls, un dārzs. Likas, ka šis nu gan būs nāces, bet...Nē, otrreiz prectes netaisas. Neko dārt. Brauc tālak. Ka tur a nekas nesanāc, tas nu Dāvēm bi pa daudz. Le gan viņ skaļ teic, ka prekš viņ šitas vis tik tād ķēmšnes un joks ven i, tād neveiksem sird tomēr aizķēr.

Šoden vais ilgak neesot vaļ. Rīt sāks kaust rāciņš. Jabrauc māj un jasarektjes. Griez apkārt un brauc apakeļ. Nīgars uz viss pasaul. Uz sievišem, ka tie atteic, uz Janiņ, ka tas uzbāzes, uz sev, ka tik neapdomīg bi pļava izrunjes. Svēden nu bi izplūrgts. Vienīgas labams, ka nu tas garem. Garem uz visem laikem.

Dāvs tik tā pe sev edomjes, bet Janiš jo nākam svēden bi akal klāt. Kur Dāvs? Vo ta vel nemaz netaisas?

Pret iznāc Dāv siev. Vīrs esot galig slimš. Le tik šis ejot proj. Nē, tam nu gan Janiš nepekrit. Noteikt gribe slimnik apraudzt, domdams, ka a to viņ epriecans. To, ka Dāvs nemaz nebi slimš, tik izlikas, le viņam neplijas vīrs a braukšen, Janiš, protams, nezine. Drusk aprunjes, novēle tikt āter uz kājam un aizgāj. Peic tam vel vairaks reiss bi nācs, bet venmēr paraids a “saimniks nav māj, ej tik apakeļ”. Tā pagāj kāds mēnes vo drusk vairak. Ta paklīd runs, ka Janiš precas. Baznica jo pirma reiz uzsaukts.

Dāvēm šī ziņ patik, tapeic ka viņ saprat: nu venreiz pa ritigam būs miers no Janiņ uz visem laikem.